

Scrisoare înverchită prin Declarare
din 17 decembrie 2010

N

Dosar nr. 2009

ROMÂNIA

TRIBUNALUL HARGHITA
SECȚIA CIVILĂ

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 3020

Şedință publică din 23 Decembrie 2009

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE: [redactat]
Grefier: [redactat]

Pe rol judecarea cauzei privind pe reclamanta A.I. [redactat] cu domiciliul în [redactat] jud. Harghita, și pe părății DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE HARGHITA, ADMINISTRAȚIA FINANȚELOR PUBLICE MIERCUREA CIUC, ambele cu sediul în Miercurea Ciuc, str. Revoluției din Decembrie nr. 20, jud. Harghita, având ca obiect anulare act de control taxe și impozite.

La apelul nominal făcut în ședința publică, au lipsit părțile.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier care învederează că procedura de citare este legal îndeplinită, fără citarea părților.

Se constată că judecarea cauzei pe fond, a avut loc în data de 9 decembrie 2009, susținerile și dezbatările părților fiind consemnate în încheierea de la aceea dată, încheiere care face parte integrantă din prezenta sentință.

INSTANȚA

Deliberând constată:

I. Sub nr. 2009/2009 din 10.12.2008 s-a înregistrat pe rolul acestei instanțe acțiunea formulată de reclamanta A.I. [redactat] prin reprezentant [redactat] cu sediul în mun. Miercurea Ciuc, str. Revoluția nr. 20, jud. Harghita, în contradictoriu cu părățele DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE HARGHITA, cu sediul în mun. Miercurea Ciuc, str. Revoluția din Decembrie nr.20, jud. Harghita, și ADMINISTRAȚIA FINANȚELOR PUBLICE MIERCUREA CIUC, cu sediul în mun. Miercurea Ciuc, str. Revoluția din Decembrie nr.20, jud. Harghita, solicitând instanței ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună anularea Deciziei nr.20 din 2008, a deciziilor de impunere nr. 476, 5476, 5477, 5478, și obligarea părăței 2 la restituirea sumei de 578 lei; obligarea părățelor la plata în solidar a cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii, reclamanta arată că deciziile de impunere sunt nule absolut întrucât nu respectă o cerință imperativă a legii-temeiul de drept, mai exact temeiul invocat este unul total greșit și anume art.48 lit. a alin.1 și 4 și art.49 lit. a alin.1 și 4 nu cuprind prevederea arătată de organul de control în cuprinsul acelorași decizii.

În ce privește Decizia nr.20/2008, reclamanta susține că părâta 1 a invocat alte texte de lege decât cele invocate de părâta 2 în deciziile de impunere, deși avea

obligația să se pronunțe numai în limita sesizării, adică numai în limita textelor invocate.

În plus, se susține de către reclamantă că chiar textele invocate de pârâta 1 sunt interpretate de aceasta în mod greșit, fiind evident că obligația completării bonurilor fiscale revenea unităților emitente și în niciun caz ei, or în lipsa culpei nu i se puteau stabili impozite suplimentare și majorări de întârziere.

În probatîune, au fost depuse la dosar înscrișuri în copie, precum: decizia nr.20 din 2008 a D.G.F.P. Harghita, deciziile de impunere nr. 14/2008 și 15/2008 emise de A.F.P. Miercurea Ciuc, contestația reclamantei împotriva deciziilor de impunere (f.4-26).

Situându-se pe o poziție procesuală contradictorie, pârâta D.G.F.P. Harghita a formulat întâmpinare (f.32-36) prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată. În apărare, pârâta arată că în anii 2004-2006 reclamanta a înregistrat în registrul jurnal de încasări și plăți, ca și cheltuieli, achiziționarea carburanților auto pe baza bonurilor fiscale, care nu conțineau elementele obligatorii de a fi considerate documente justificative, cum ar fi denumirea cumpărătorului, codul de identificare, numărul de înmatriculare al autovehiculului.

Pârâta mai arată că nu a putut fi luat în considerare în soluționarea favorabilă a contestației nici motivul invocat de contribuabila cu privire la temeiul de drept invocat de organul de control, având în vedere că organul de control a trecut temeiul de drept atât în deciziile de impunere cât și în raportul de inspecție fiscală, textul de lege a fost citat în cuprinsul raportului de inspecție fiscală.

II. Prin sentința civilă nr. 98 din 20 ianuarie 2009, Tribunalul Harghita a respins acțiunea. Curtea de Apel Târgu-Mureș a admis recursul reclamantei și a casat sentința trimițând cauza spre rejudicare aceleiași instanțe. În considerente, Curtea a reținut, în esență, că Tribunalul nu a analizat unul din motivele invocate în acțiune, și anume că reclamanta nu ar fi fost în culpă, deoarece obligația de completare a bonurilor fiscale potrivit dispozițiilor legale le revenea emitentilor acestora. Totodată, Curtea a decis ca Tribunalul să reanalizeze acțiunea și din perspectiva primului motiv referitor la pretinsa menținare greșită a temeiurilor juridice, în actele administrative atacate.

III. În rejudicare, reclamanta a mai invocat faptul că organul fiscal nu a inclus întră cheltuielile deductibile contribuția la asigurările de sănătate, potrivit art. 21 alin. 2 C.fiscal.

IV. În rejudicare, au fost administrate aceleiasi dovezi ca în primul ciclu procesual..

VI. Tribunalul reține, în fapt, că, prin Deciziile de impunere nr. 14/2008 și 15/2008 (în continuare Deciziile), pârâta 2 a stabilit în sarcina reclamantei obligații fiscale suplimentare de plată, în sumă totală de 11.431 lei, din care 431 lei reprezintă impozit pe venit suplimentar pentru perioada 2004-2006, iar 1.171 lei majorări de întârziere. Deciziile sunt urmarea Raportului de inspecție fiscală încheiat la data de 10.08.2008, în care organele fiscale arată că nu se acceptă cheltuieli deductibile în sumă de 1.892 lei, reprezentând carburanți auto, pentru faptul că bonurile fiscale nu conțin numărul de înmatriculare al autoturismului și denumirea agentului economic și nu există nici foaie de parcurs.

În cuprinsul Deciziilor, temeiul de drept indicat este art. 48 alin. 1, 4 lit. a și art. 49 alin. 1, 4 din Legea nr. 571/2003 și citatul: „pentru carburanții auto achiziționați, deducerea taxei poate fi justificată cu bonurile fiscale emise conform O.U.G. nr. 28/1999 privind obligația agentilor economici de utilizare a aparatelor de marcat electronice fiscale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 64/2002,

republicată, cu modificările ulterioare, dacă sunt stampilate și au înscrise denumirea cumpărătorului și numărul de înmatriculare al autovehiculului".

VII. Părțea 1 a respins contestația reclamantei prin Decizia nr. 20 din 1.12.2008 (în continuare Decizia). În drept, părțea 1 a reținut aplicabilitatea art. 2 alin. 1 din O.M.F. nr. 903/2000 și a O.M.F. nr. 1714/2005.

VIII. Tribunalul constată că Deciziile conțin temeiul juridic pe care se întemeiază. Astfel, art. 48 alin. 1, 4 lit. a și art. 49 alin. 1, 4 din Codul fiscal (Legea nr. 571/2003), indicate de organul fiscal, reglementează modul de stabilire a venitului net din activități independente, supus impozitului pe venit, iar norma juridică reprobusă textual stabilește cum trebuie să fie completat bonul fiscal atunci când este utilizat ca document justificativ pentru deducerea TVA. În aceste condiții nu este veridică susținerea reclamantei privitoare la lipsa temeiului legal al emiterii Deciziilor contestate, corectitudinea acestui temei urmând să fie stabilită în cadrul procedurii de contestare pe care reclamanta a și promovat-o.

IX. Soluționând contestația reclamantei, organul fiscal nici nu a făcut altceva decât să indice actele normative și articolele care conțin prevederile referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească bonul fiscal pentru a fi considerat document justificativ. Așadar, în soluționarea contestației, organul fiscal nu a încălcat limitele în baza cărora trebuia să se pronunțe, stabilite de art. 213 alin. 1 din Codul de procedură fiscală. Susținerea reclamantei se bazează pe eroarea constând în faptul că organul fiscal emitent al Deciziilor ar fi considerat că norma juridică reprobusă textual în cuprinsul acestora s-ar regăsi la art. 48 alin. 1, 4 lit. a și art. 49 alin. 1, 4 din Codul fiscal, ceea ce nu corespunde adevărului.

X. În concluzie, Tribunalul consideră că Deciziile conțin temeiul în drept, care a stat la baza emiterii lor, iar soluționarea contestației s-a făcut cu respectarea prevederilor art. 213 alin. 1 din Codul de procedură fiscală.

XI. Referitor la celălalt al doilea motiv, Tribunalul reține că, până la 31.12.2005, modul în care bonul fiscal putea fi utilizat ca document justificativ era reglementată de art. 2 alin. 1 din Ordinul M.F. nr. 903/2000. Dispoziția legală prevedea, printre altele, că bonul trebuie să cuprindă denumirea și adresa cumpărătorului, codul fiscal al cumpărătorului, respectiv codul numeric personal pentru contribuabilii impuși în baza O.G. nr. 73/1999 privind impozitul pe venit și stampila societății. Toate aceste componente trebuiau făcute de unitățile emitente, însă aceasta presupune altceva decât că persoana interesată trebuia să ceară emitentului bonului fiscal să facă mențiunile cuvenite și să aplice stampila. Orice altă interpretare este absurdă și de aceea nu poate fi primită, pentru motivul că emitentul bonului fiscal nu are de unde să știe datele personale ale contribuabilului și faptul că acesta intenționează să utilizeze bonul ca document justificativ în domeniul fiscal. Reclamanta nu a pretins niciun moment că i s-ar fi refuzat completarea bonurilor fiscale de către unitatea emitentă, astfel că motivul invocat este vădit nefondat. Însă chiar dacă ar fi pretins acest lucru și l-ar fi și dovedit, bonurile necompletate corespunzător tot nu puteau fi utilizate ca documente justificative, deoarece obligația fiscală îi incumbă exclusiv contribuabilului, iar mijloacele de probă a faptului juridic fiscal sunt numai cele prevăzute de dispozițiile în materie fiscală.

XII. În completarea acțiunii (pct. III), reclamanta a mai invocat că nu i s-au acceptat la deducere cheltuielile cu contribuția la asigurările de sănătate. Dincolo de problemele pe care le pune admisibilitatea completării acțiunii în cursul rejudecării după casare, Tribunalul reține că, potrivit Raportului de inspecție fiscală din 25.03.2008, singurele cheltuieli care nu au fost acceptate la deducere, dintre cele declarate de reclamantă, sunt cele cu achiziția combustibilului. În plus, și Deciziile

stabilesc diferențe de impozit pe venit exclusiv pentru aceste cheltuieli, situație în care nici acest motiv nu este întemeiat.

XIII. În concluzie, acțiunea este neîntemeiată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRÂŞTE**

Respinge acțiunea formulată de reclamanta A.I. ~~_____~~ cu domiciliul în municipiu ~~Miercurea Ciuc, str. Lăzina nr. 10~~, nr. 17, județul Harghita, împotriva părătelor **Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita** și **Administrația Finanțelor Publice Miercurea Ciuc**, ambele cu sediul în municipiu Miercurea Ciuc, str. Revoluției din Decembrie nr. 20, județul Harghita, ca neîntemeiată.

Cu drept de recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, azi, 23 decembrie 2009.

Președinte,
rcă Bogdan Nedea
ss. Indescifrabilă

Grefier,
~~_____~~
ss. Indescifrabilă

Pentru conformitate,

